Brottning med lidandet och teodicéproblemet

utifrån ett kristet perspektiv

av

Lars Larsen

Stockholm 2022

Till alla lidande i världen

Innehåll

Förord

Denna bok består av redigerade blogginlägg från bloggen Forest Man. De står i kronologisk ordning, med början från sommaren 2019, och är både på norska, svenska och engelska.

Få ämnen är så viktiga att få klarhet i som lidandets problem. Därför ger jag ut denna bok. Den är ett kristet svar på min bok ”Ateistisk brottning med lidandets problem” som jag gav ut 2018.

Lars Larsen, Stockholm 13.10.2022

Livets flod (salme)

(skrevet 19.6.2019)

(egen melodi inspirert av en polsk julesang)

Livets Flod
risler stille,
hvor den kommer
spirer livet,
og den Floden,
Floden stille,
det er martyrenes hellige blod.

Dette blod,
blodet milde,
er så dyrbart
og et bilde
på det blodet,
blodet milde
det er vår Jesu hellige blod.

Ikke ene
led vår frelser,
hver martyr
har del i blodets
ophav milde,
frelsens kilde
for evig lyser dets hellige glans.

Måsens jubel på sjukhusets tak (dikt)

Publicerad 2022-07-04

Hur kunde den jubla så där,
den där måsen där,
på sjukhusets tak, på krönet där
av allt lidande, på taket av lidandets tempel.
Visste den inte det jag vet,
om lidandets tempel,
jo det gjorde den nog,
men den verkade veta
något jag inte vet,
kanske blott anat
i det fjärran blå.

Fortvil ikke om lidelsens problem

(skrevet 22.6.2019)

De som fortviler over lidelsens problem må huske på at ingen vet hvor mye Gud trøster den enkelte. Jeg er et eksempel på en som har lidd utrolig mye både fysiskt och psykiskt, og kan vidne om at trøsten har vært mer enn nok, jeg kan ikke anklage Gud det minste, har aldrig vært fristet til det heller. Antagelig er det slik for alle andre som lider mye, for Gud finnes faktiskt, hvem og hva "Han" nå enn er.

I sjukdom gömmer Herren sina skatter

(skrivet på psyket i Norge, i juni 2019)

I sjukdom gömmer Herren sina skatter, så att ingen ovärdig skall få tag i dem. Ja han gömmer dem i förnedringen och plågan, så att bara de som är villiga att offra allt på korsets väg, kan hitta dem här på jorden.

Tröst till lidande själar

Vi var alla medvetna om vilket farligt äventyr vi begav oss ut på då vi valde att bli foster i våra mödrars morsliv. Gud räknar detta mod som en så stor bonus att denna bonus aldrig kan tillintetgöras av synder och brott, så att det skulle gå på minus (så fick jag höra av en "ljusvarelse" en gång under ett självmordsförsök, som avbröts av denna insikt), utan vi kommer alla att få beröm när vi kommer hem till Gud efter döden, beröm för att vi vågade och orkade så här långt, ja överhuvudtaget vågade oss in på ett människoliv, då detta i himlen antagligen anses för att vara den mest utmanande existensen, den farligaste, den mest sårbare, den där mest kan gå fel, den med mest lidande, **med råge.**

Förtvivla därför icke, du tappre soldat, Gud vet hur svårt du har det, och är inte, som vi människor, sen med beröm. Och om du inte orkar mer, står han inte med slavpiskan, utan med förvåning över att du orkade så långt, och med beröm för detta.

Insikten om detta är en morgonfrisk befrielse, ett barmhärtighetens omfamnande, att ta det mänskliga lidandet på allvar.

Gud är långt mer barmhärtig och god än vi anar.

The parable about the rich man who was greedy to the bitter end

Once upon a time there was a rich man in Nyköping. He lived in a big villa in the outskirts of the city.

Every morning, early in the morning, there was a homeless beggar knocking on the door of the villa, asking for a rusk (skorpa). Every time the rich man said no. But the beggar returned every morning, and didn't give up.

The beggar became, as time went by, poorer and skinnier (magrare) and sicker. And the riches of the rich man grew every single day. But he also became older and older.

One day he was 90 years old, and rich as a troll. But a rusk to the homeless beggar he still could not give.

The rich man got sick. He became bedridden (sängliggande) for a long time. The beggar returned faithfully, but no rust he got.

One day the rich man lay on his death bed. He felt that it was time to die. That morning the beggar came again, but there was no rust to get that time either.

The time for the death of the rich man came. He lay and was about to utter his last words. The relatives were there, and they asked him about a last crust of bread to

the beggar, a testament with some coins maybe, to a rust. But no, the rich could not grant that.

The rich man died, and bequeathed (testamenterade) all his property only to his children.

The homeless beggar returned again, and found the rich man dead. He was then so meager and sick that he died shortly after, not only by starvation and sickness, but also from sorrow over the fate of the rich man. So deeply he had loved the rich man, and prayed for his soul.

The local historians who then researched the two deaths, found shocked that the rich man had stolen, by fraud, the majority of the very laboriously, by begging collected money of the beggar. For as long as they had known each other.

Jaj prajta mä kråkan krax

Publicerad 2020-07-30 under en psykos

Jaj prajta mä kråkan krax idaa om leidandets brobleem. Kråkan krax sa vänta, sa kråkan krax, det är en högre kurs. Ja sa, ja, ja ska inte tänka på saken, sa ja. Då få man bara ångest. Ja lita på kråkan krax at Guy ä go å pärfäkt i alla fall.

Ja såg Guys härlighet i kråkan krax. Jag aldrig sett kråkan krax så vacker som idaa. Hon lyste av Sakina.

Jaj möktje sämre nu i parkanson. Jaj ikky sunga kan. Ja bara kraxar som kråkan krax. Däffö prajta kråkan krax mä mäjj idaa.

Hajj.

Den schizofrenes öde

För en psykiatriker är schizofreni den eviga fördömelsen, och han behandlar också den schizofrene utan hopp, med den satanism som kommer av brist på tro och hopp. Men Gud är stark, och helar den sjuke, gömmer sina skatter i svaghet.

Finns det lidanden på planeten Götz?

(planeten Götz är samma som det andliga Mars, eller Mars sådan som den är i andevärlden)

Det här är en bra fråga, och mitt svar på den är ett svar till avdöde biskop Tor Andrae (som också satt i Svenska Akademien), som funderade på frågan i en bok om döden och uppståndelsen, "Det osynligas värld" från 1934. Finns att läsa fritt och gratis på internet.

Swedenborg sade att ingenting kan upplevas förutom genom sin motsats. För att något gott ska finnas måste det finnas något ont, osv. Detta är sant, men till en viss gräns. Det ursprungliga syndafallet hade aldrig behövts, om Satan hade förnekat sig själv och inte hängett sig åt sitt högmod och sin avund, likaså hade Adam inte behövt falla. Syndafallets mysterier ska en gång avslöjas för oss. Varför denna underliga paus i evigheten? Den är ofattbar om vi inte ser saker utifrån Tabors höjd och genom Guds ögon.

Men även om syndafallet aldrig hade förekommit, skulle Swedenborgs sats ha varit lika sann, och vi hade vetat om ondskans möjlighet i alla fall. Ingen är så oskuld att den inte vet om denna möjlighet. Denna möjlighet är endast en teoretisk möjlighet efter alltings återställelse, inte längre en praktisk möjlighet. Före fallet var den både ock, både en teoretisk och en praktisk möjlighet. Det som var

möjligt, skedde, men det hade inte behövt ske. Här går vi ut på djupa vatten.

Swedenborgs sats är sann på många sätt. Njutning är inte möjlig utan att vi upplever dess motsats, lidandet. Om inte livet hade pendlat mellan normalt liv och rusig njutning, hade allt varit samma, och då hade det varit lika med att säga att livet inte hade existerat. När inga skillnader finns, existerar inte verkligheten.

Men tar vi bort syndafallet från livets ekvation, betyder det inte att vi behöver lida för att uppleva det goda i livet. Något sådant förutsätter ett syndafall. Däremot har livet två poler också utan syndafallet, men på ett annat sätt. Vi är hela tiden lyckliga och tillfreds, och det är dom ute i skogen idag, djuren, men vi är inte hela tiden i extas. Livets rikedom skapas genom pendlingen mellan lycka och extatisk lycka. Här finns oändliga möjligheter till rikedom i livet, i denna pendling. Så nej, lidande finns inte på planeten Götz, men däremot skiftningar i lyckans styrka. Och gott är det, jag behöver inget evigt LSD-rus. Det hade jag inte orkat med. Guds värld är perfekt som den är.

Ett stycke dramatik från himlens teatrar

Bosse till Bolle: "Vad gör du här?"
Bolle: "Jag ligger här och väntar på att solen min brud ska lysa på mig."
Bosse: "Den lyser ju på dig, molnen skymmer bara dess strålar!"
Bolle: "Men jag varken ser eller känner det."
Bosse: "Men den lyser på dig ändå."

Srila Prabhupadas noble view on suffering

"A devotee's conclusion is that no one is directly responsible for being a benefactor or mischief-monger without the sanction of the Lord; therefore he does not consider anyone to be directly responsible for such action. But in both the cases he takes it for granted that either benefit or loss is God-sent, and thus it is His grace. Jesus Christ was seemingly put into such great difficulty, being crucified by the ignorant, but he was never angry at the mischief-mongers. That is the way of accepting a thing, either favorable or unfavorable. By God's grace, the devotee tolerates all reverses. A devotee has no suffering at all because so-called suffering is also God's grace for a devotee who sees God in everything." (Bhagavatam 1.17.22, Purport)

My comment: Our bad conscience for very bad sins would never be quenched if we were ultimately responsible for our bad actions. No man can be that, not even Satan. Srila Prabhupadas view comes close to that of Derk Pereboom about the free will, that ultimately we do not have free will. I would say that this is a very difficult problem to solve, and I think Jesus has said the ultimate word about it: "*Father, forgive them, because they do not know what they are doing"* (Luke 23:34). We should always turn to this verse when we want to impose free will on a sinner to be able to revenge ourselves upon him.

But you maybe ask further about the cause of evil and suffering. Maybe you should not ask and be satisfied with the words of Jesus on the cross. It is the answer of Love. Love is the answer. Love answers everything. Trust in that.

Salvation is to find a home in suffering

Salvation is to find a home in suffering, to build a bird nest there, instead of fighting it with carnal weapons. To live in the temple, upon the altars of God, as a living sacrifice. It is to thank God for the sufferings, and rejoice for being made worthy to suffer. Then we suddenly transform the sufferings to something else. We become like animals in captivity, who can find their paradise in captivity, because their demands on life are so small. Riches is about having small demands, not having much. That's the key to enduring sufferings.

How to form a Theodicy

A Theodicy (vindication of God) should be formed by asking those who have suffered most, if God is just. Do NOT ask the rich, the ungodly and the comfortable and lazy. You will get the answer that God is not just from them. Ask those who have suffered most. Then we have to ask Jesus the Nazarene, because he has suffered most of all humans in history. What did he tell us? Resurrection was his answer, where he elevated God in the most glorious manner. That was the end of his life, and he is still among us as the resurrected one who praises God without end.

Sometimes I have thought that I have suffered more than Christ. I must also be among those who have suffered most. Ask me if God is just, and I will answer "yes". He has not given me a burden that was too heavy to carry. He has carried me through everything, and will do so even hereafter.

Hallelujah!!!!!

The best way to tackling the suffering we are encountering now

is to let go of all dreams of a bright future on earth before Jesus returns, to set the captives free so that you are not yourself a captive (those who keep others in captivity are always themselves in captivity), when you are free you can most easily adapt to the new circumstances, and then abandon luxury and comfort deliberately, i.e. beginning to live the ascetic life that all prophets in all religions have spoken about so much. That is in fact the most certain way to happiness, to have very, very small demands on life, and enjoy very, very small things in life, a little like the dogs in captivity do. Aren't they happy? Yes they are. I have seen it. They are the happiest and meekest creatures I have met. They are happy in the midst of their captivity suffering, and that is possible.

Ord till de som lider

Kära själ som lider. Förtvivla ej, ty genom lidandet får du del av den bästa gåva tillvaron har att ge; barmhärtigheten med de som lider. Kärlekens kvintessens. Vad skulle vi ej offra för att få del av den bästa gåvan i tillvaron? Mycket. En del av oss behöver inte offra, vi blir skänkta lidandets gåva oförtjänt. Så att vi får del i tillvarons största gåva, barmhärtigheten. Mystikern Martinus Thomsen skrev i sin Livets Bok att när vi kommer i salighetsriket, skall våra lidanden vara det vi minns med största ömhet och tacksamhet, ty genom dem fick vi del i det bästa tillvaron har att ge.

Förtvivla ej, även om dina lidanden tycks pågå i oändlighet. En vacker dag, och den dagen kan gärna komma före du dör, är dina värsta lidanden över, och den dagen kan komma när som helst. Då skall du tacka Gud för det barn som blivit fött genom dina födslovåndor, och se nyttan av födslovåndorna. Alla våra lidanden är födslovåndor, för att något ska bli fött i vårt väsen. Något ofantligt upphöjt över alla materiella ting som vi kan få i gåva. Satan missunnar oss denna gåva, barmhärtigheten, som han inte har, ty han har levt i bekvämlighet i alla sina dagar, som herre och gud. De fattiga skall ärva jorden, ty de har genom sina lidanden blivit skickade att styra. De saktmodiga skall ärva jorden, de som låg och blödde i förnedring, ty de har det som är väsentligt för allt styre, barmhärtigheten. Genom att de har lidit, kan de komma

de som lider till hjälp. Och en konungs viktigaste uppgift är att lindra lidande i sitt rike, kom ihåg det. Det förstod Salomo i psalm 72 i Psaltaren *. De som har gått genom den stora vedermödan, det stora lidandet, är skickade att bli Guds och Kristi präster och konungar, "*Du har gjort dem till ett kungarike, till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden*.” (Upp. 5:10) Så när du lider, ta det som en ynnest, att du har blivit utvald till att bli Guds präst och konung för att regera på den nya jorden en gång. Det känns inte så nu, men en gång skall du känna lidandets välsignelse, och då skall du glömma dina lidanden såsom en kvinna som nyligen har fött sitt barn glömmer sina födslovåndor i ren glädje över det nyfödda barnet. Födslovåndorna känns långa och outhärdliga medan de håller på, men vem vill inte offra det för att få hålla ett nyfött barn i sina armar? I lidandet gör Gud dig havande med barmhärtigheten, och en gång skall du föda barmhärtigheten, medlidandet fram i härlighet, och vara skickad att styra över jordens folk. Du har blivit rik, du har fått något större än ett nyfött barn, du har fått tillvarons främsta gåva, barmhärtigheten, kärleken. Varje timme du lider, ökar ditt konto i himmelen, barmhärtighetens pengar, och en gång skall du få lov att ta ut pengarna från ditt konto som har samlat sig där, vars välsignelse du inte fick smaka medan du samlade dem. Tänk så när du lider, **du blir sant rik nu,** du samlar skatter i himlen, får del i det som ska hjälpa dig att hjälpa din nästa. Du får bara inte se och smaka din rikedom nu, men i verkligheten går du havande med din rikedom, som är gömd för dig själv. Och en gång skall dagen komma då

ditt lidande är evigt förbi, och då skall du gråta av glädje och jubel. Gud har gjort dig skickad för det eviga livet i tusenårsriket, och du skall i tusen år få leva ett fulltonigt människoliv i en förhärligad materie, där allt ditt lidande skall kompenseras, och inte bara såsom rättvisan kräver, utan hundrafalt, tusenfalt. Så generös är Gud mot de som har lidit. De som lider är Hens ögonstenar i tillvaron, kom ihåg det, ty Hen har själv lidit här på jorden i Jesu skepnad, mer än någon annan varelse har lidit, därför kan Hen vara vår barmhärtiga konung och överstepräst. Men ve dem som har gött sig på slaktedagen, och levat i bekvämlighet och rikedom alla sina dagar på jorden! De har redan fått sin lön, säger Jesus, och det betyder att de inte får vara med i tusenårsriket, utan går förlorade i mikrolivet, i stoftet (där de frälses). När de inser vad de har förtjänat, skall de gråta och skära tänder, och se med missunnsamma blickar på de som lidit under jordelivet, och då önskar de i sitt stilla sinne att de kunde köpa de trognas salighet med allt det de förtjänat under sitt jordeliv, men det är omöjligt, de går inte att köpa olja när brudgummen har kommit, för den som inte har olja själv. Läs liknelsen om de tio jungfrurna i Matt. 25:1-13. De skall banka febrilt på porten, men inte släppas in, ty de har inte barmhärtighetens olja, den Helige Andes kärleksväsen i sig.

Därför, om du aldrig har lidit, sök kärlekens lidanden, eller be till Gud att han må ge dig lidandets gåva, så du kan köpa olja. Olja uppstår bara i lidandet. Det är omöjligt att få olja om du inte lider. Ty lidande ger

medlidande, medkänsla. Och då kanske Herrens Ande viskar till dig att du skall sälja allt du har och ge pengarna till de fattiga, och själv bli en hemlös tiggare, så du kan köpa kärlekens olja. Eller hoppa av Systemet på andra vis, som alltid innebär lidanden. Vem vet. Du vet var skon klämmer.

Det finns historier om kristna i den första kristna kyrkan som uppsökte martyrdöden för att få martyrkronan. De gjorde desperata saker för att få följa martyrer i martyrdöden. Så långt behöver du inte gå. Det räcker långt med en tvåveckors fasta på regnvatten för att ge matpengarna till en fattig tiggare på Stockholms gator, då vet du plötsligt vad det är att gå hungrig, och se, medlidandet föds i dig.

Men de största och mest värdefulla lidandena är de som Herren väljer åt oss, som inte vi väljer själva. De är också de tyngsta att bära, och således de som ger mest olja. Vi saknar kontroll då, saknar kontroll över vårt öde, har bara att böja oss under försynen och hoppas på det bästa. Vi kan inte hoppa av när vi vill, så att säga. Prisa dig salig om du har fått vara med om sådana lidanden, de är de sanna martyrlidandena. Varje själ som lidit så, är martyr, och skall få martyrkronan, inte bara de som dött för sin tro. Faktum är att det att dö för sin tro är en mindre uppoffring än att år efter år bära lidandets ok som levande. Att dö går så fort och ger dig lönen så snabbt. Du övas inte i tålamod, denna dygdernas dygd. På samma sätt som barmhärtighet inte kan fås utan att lida, kan inte

heller tålamod fås utan att vänta, vänta och vänta. Tålamodets olja brinner länge och väl.

Och kom ihåg att kompensationen för dina lidanden, som en gång kommer i tusenårsriket, står i proportion till dina lidanden. Inte i rättvis proportion, visserligen tusenfalt, men den som har lidit mer får smaka mer glädje än den som har lidit mindre. Det hela är organiskt och naturligt. Därför skall du prisa dig lycklig om du får lida mycket, ty då blir lönen extra stor. Denna anda genomgår det aposteln Petrus skriver i sitt första brev:

"Mina älskade, var inte förvånade över den eld som ni måste gå igenom till er prövning, som om det hände er något oväntat. Nej, gläd er ju mer ni delar Kristi lidanden. Då skall ni också jubla och vara glada, när han uppenbarar sig i sin härlighet. Saliga är ni, om ni hånas för Kristi namns skull, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar över er. Men ingen av er skall lida för att han är en mördare eller tjuv, förbrytare eller förskingrare. Men om någon får lida för att han är kristen, skall han inte skämmas utan prisa Gud för det namnet." (1 Pet. 4: 12-16)

Vad är Kristi lidanden? Det är lidanden som ger olja, som ger medlidande. Det finns lidanden som inte är Kristi lidanden, som t.ex. självömkans lidanden. Självömkan ger inte olja, så om du lider av det, skall du be till Herren om befrielse, och be om gåvan att kunna prisa Gud för

dina lidanden, ty när du lider för Kristus vilar Härlighetens Ande över dig.

Vi ser det och känner det inte. Det är för att vi är inne i en lång, mörk tunnel, så lång att ljuset i andra ändan inte når oss. Men utanför tunneln visar sig ett vackert skådespel, änglar som svävar över oss och Kristus själv som ber för oss att vi må hålla ut, böjd över oss med handen över vår panna. Vi har tränat länge inför detta i himlen, innan vi nedsteg i våra kroppar, och det vet Kristus. En gång skall vi minnas allt detta. Och vi skall minnas att vi i träningen i himlen tränade extra mycket på tron, att tron liksom var nyckeln varmed vi kunde uppfatta något av det som pågick utanför tunneln, och minnas något av det vi lärt oss under träningen i himlen. Så nära dig med tron när du lider, inte med självmordstankar och flyktvägar, utan med Herrens Ord, som föder tro i dig. Då stöter du snart på ord som Paulus' ord om att allt tjänar dem till det bästa som älskar Gud, osv. Ha sådana ord som lyktor inne i din tunnel, låt de massera din värkande kropp, och öva dig att förbli i detta trosmedvetande som du får av att läsa sådana ord, som får dig att en liten stund hålla huvudet över vattnet och kippa efter andan, för att sedan åter fortsätta din farliga dykarfärd. Eller varför inte liknelsen om att vi i sådana stunder sticker huvudet upp över molnen och ser solen en liten stund, ser hela den blå himlen och det eviga ljusets befrielse. För att sedan återvända till den gråa verkligheten, där himlen alltid är grå och hård som betong. Du skall minnas sådana epifanistunder när du lider. Du skall träna dig i att minnas

dem. Minnas Herrens välgärningar emot dig, Det skall ge dig märg i benen när du lider. Herrens tröst är riklig, men du skall ta med dig trösten in i lidandet, och inte glömma bort den.

En gång är det värsta över. Kom ihåg det. Det är som att ha bestigit Himalaya, och nu skall ta dig ner igen. Det är mycket lättare att gå ner än att gå upp. Den stunden kan redan vara här, att du redan upplevt det värsta i ditt liv, och att från den stunden allt blir lättare dag efter dag. Ditt eldprov är över, nu får du njuta frukterna av det, att du bestod provet. Jag har själv en sådan känsla av att "mitt lidandes tid är över" (jag skrev detta 22.1.2021). Jag har lidit så fruktansvärda lidanden. Ibland trodde jag att jag hade lidit mer än Kristus. Nu har jag kommit in i ett stabilt liv där det känns som om framtiden är viss och trygg. Har du en sådan erfarenhet? Då skall du jubla, ty det är en stor stund när det värsta är över. Då har du på ett sätt redan segrat. Det hela är lite som när Kristus segrade på Golgata, då var det värsta över i den gudomliga historien, och den avgörande segern vunnen. Du har kanske haft ditt Golgata. Om du har haft ett Golgata, då tillhör du martyrernas skara, och är nu korsfäst med Kristus intill han kommer tillbaka, Kristi slav och fånge, p.g.a. det medlidande med de lidande som fötts i dig. Du har Kristi sårmärken på din kropp i symbolisk bemärkelse, ditt adelsmärke. Nu kan du, i epifanins stund, se hur rik du har blivit, och glädja dig till den dagen då du skall få ta ut pengarna från ditt konto i himlen. Glädjen över din rikedom skall bära dig den väg som återstår. Och

vad är din rikedom? Kristus är din rikedom. Du har vunnit hans hjärta med din uthållighet i lidandets smältugn. Då blir du Guds arvinge och Kristi medarvinge. Du skall då ärva allt, med andra ord. Allt blir ditt. För att du höll ut i prövningens stund, utan att bli bitter, bli ateist eller ta självmord. Men även självmördare kan vara martyrer och få martyrkronan, p.g.a. den olja de kan ha hunnit samla innan de dog för egen hand.

Uppståndelsen från de döda i början av tusenårsriket är martyrernas uppståndelse, då det heliga ordet från Jesu mun att de saktmodiga skall ärva jorden, skall gå i uppfyllelse, och de sista bli de första och de första de sista. Är du bland de lägst värderade här på jorden, skall du glädja dig extra mycket, ty stor blir din lön i himlen, du blir bland de första, du som var bland de sista.

Med dessa ord avslutar jag denna betraktelse över lidandet, och jag ber för dig som läser detta att Herren genom mina ord skall trösta dig djupt inne i hjärteroten. Denna betraktelse är vad jag lärt mig av lidandet.

* Gud, giv åt konungen dina rätter
och din rättfärdighet åt konungasonen.
2Han döme ditt folk med rättfärdighet
och dina betryckta med rätt.
3Bergen bäre frid åt folket,
så ock höjderna, genom rättfärdighet.
4Han skaffe rätt åt de betryckta i folket,

han frälse de fattiga
och krosse förtryckaren.
5Dig frukte man, så länge solen varar,
och så länge månen skiner,
från släkte till släkte.
6Han vare lik regnet som faller på ängen,
lik en regnskur som vattnar jorden.
7I hans dagar blomstre den rättfärdige,
och stor frid råde,
till dess ingen måne mer finnes.
8Må han härska från hav till hav
och ifrån floden intill jordens ändar.
9För honom buge sig öknens inbyggare,
och hans fiender slicke stoftet.
10Konungarna från Tarsis och havsländerna
hembäre skänker,
konungarna av Saba och Seba
bäre fram gåvor.
11Ja, alla konungar falle ned för honom,
alla hedningar tjäne honom.
12Ty han skall rädda den fattige som ropar
och den betryckte och den som ingen hjälpare har.
13Han skall vara mild mot den arme och fattige;
de fattigas själar skall han frälsa.
14Ifrån förtryck och våld skall han förlossa deras själ,
och deras blod skall aktas dyrt i hans ögon.

(Psalm 72: 1-14)

Aforism om lidande

För den lidande är den lidandes tålamod den största dygden, och den som hen tränar mest på. Kärlekens tåliga lidande på korset, bärande världens synd, o hur stort. Det är den dygd som kanske kostar mest arbete.

De sinnessjuka är oskyldiga som barnen, de vet inte vad de gör

I natt (5.2.2021) drömde jag en väldigt märklig dröm. Det var som om Gud talade till mig och tröstade mig i min sinnessjukdom. Jag drömde att på samma sätt som utvecklingsstörda är som barnen och tillhör himmelriket, är frälsta, så är de sinnessjuka som barnen och tillhör himmelriket, är frälsta. De har en oskuld i sig som är större än den i vanliga människor, med andra ord, de vet inte vad de gör i större grad än vanliga människor, är inte tillräkneliga i större grad. Så om du har ett mentalt handikapp, fröjda dig. Du åtnjuter samma himmelska rättigheter som de ”utvecklingsstörda”, och detta säger jag inte i förringande mening, ty i min värld står de ”utvecklingsstörda” mycket högt. De är rena oskuldsfulla själar, och på samma sätt har jag upplevt de sinnessjuka i allt mitt umgänge med dem på sinnessjukhus. De är rättframma varelser utan hyckleri som lever utanför den här syndiga världen och inte fungerar i den, och i denna asocialitet har de blivit bevarade från världens ondska lite som autisterna och de ”utvecklingsstörda” har det. Så om jag hade varit Jesus, hade jag kanske sagt: "Saliga är de sinnessjuka, ty himlarnas rike är deras". Eller: "hindra inte de sinnesjuka från att komma till mig, ty Guds rike tillhör sådana som de", som han sade om barnen.

Alla slags handikapp bevarar från synd, inte bara psykiska. *”Saliga ni som är fattiga, er tillhör Guds rike*", säger Jesus i Lukas evangelium 6:20. Och vem är inte fattigare än den sjuke.

Men det som gäller i högre grad om de sinnessjuka, gäller också för alla människor i någon grad, att vi inte vet vad vi gör (minns Jesu bön "Fader förlåt dem, ty de veta icke vad de göra"), och därför inte är helt tillräkneliga. **Ytterst** är vi inte ansvariga, vi har inte den yttersta ansvarigheten för våra gärningar, som filosofen Derk Pereboom säger. Vi kan inte, ty vi har inte den fria vilja som krävs för att avkräva en sådan ansvarighet. Vi gör alla så gott vi kan, slavar under omständigheterna och vår brist på insikt. Ondska existerar således inte. Dvs. ren, utspekulerad ondska. Bara relativ ondska, inte absolut ondska. I det absoluta är vi alla rena och oskyldiga inför Guds ansikte såsom barnen och de ”utvecklingsstörda”. Men det finns grader här, och de sinnessjuka har en högre grad av oskuld än vanliga människor, ty de kan inte tänka klart, och är inte beräknande på samma sätt som vanliga människor.

Vi har inte fri vilja, ty tillvaron är determinerad, förutbestämd. Allt sker enligt en stor gudomlig plan, och vi har bara att tacka och ta emot det som sker, litande på att det är Guds vilja, och att det samverkar till det bästa för oss, som Paulus säger att allt gör för den som älskar Gud. Alla varelser älskar Gud innerst inne, så allt samverkar till det bästa för alla, dvs. allt går efter Guds

förhärligade plan, som har en gudomlig avsikt med var och en av oss, och som realiserar den, ty det är Hen som bestämmer. Och minns att Gud är lika ren och oskuldsfull som hundarna och änderna, ja som loppan.

Jag tackar således Gud för mitt handikapp i min ena fot, som är på livstid och som gör att jag måste gå med kryckor, ty det gör att jag tvingas bo här på boendet i Österbybruk, och sparar mig från många faror, jag som inte kan ta hand om mig själv. Här på boendet är den perfekta platsen för mig som sinnessjuk, även om Stockholmslivet lockar mera mitt kött, så jag ser mitt handikapp som skickat av Gud i Hens plan för att bevara mig från faror och lidande. Jag fick det också på ett mycket underligt sätt, på ett sätt som tycktes vara Guds ledning av mitt konstiga hopp från den där balkongen, som resulterade i mitt handikapp. För mig var händelsen ett bevis på att tillvaron är förutbestämd enligt en plan, jag kan se Guds vishet i det som hände, och tackar och tar emot.

Om tillvaron är förutbestämd, kan lidandena tyckas vara grymma, Gud kan tyckas vara grym, men lidandet har ett syfte i Guds plan som vi inte kan förstå, vi kan bara räkna ut att allt tjänar den till det bästa som älskar Gud.

Gud måste vara begränsad

När jag pratade med min vän Titti Spaltro om lidandets problem, kom hon med en fyndig idé; tänk om det är andliga naturlagar som hindrar Gud från att gripa in i många sammanhang. Att Gud skulle på något sätt vara begränsad av sina himmelska naturlagar som finns i himlen, som är en verklig, materiell värld med egna naturlagar, Uppståndelsens värld.

Om vi inte förutsätter att Gud är begränsad, kommer vi ingen vart i teodicéproblemets lösning. Då blir svaret på teodicéproblemet att antingen kan Gud göra allt som går att göra, vilket Hen uppenbarligen inte gör, eller så är Gud ond på något vis, eftersom han kan göra gott men inte gör det. Men antar vi att Gud är begränsad till sina himmelska naturlagar, kommer vi ur denna knipa. Eftersom jag inte har upptäckt att Gud skulle vara ond (tänk på alla nära döden-upplevelser där folk möter ett ljus som är oerhört kärleksfullt och älskar med villkorslös kärlek), snarare har jag märkt att vi lever i en fallen värld, så är teorin att Gud skulle vara begränsad på något sätt, den lösning som ligger mig närmast till hands. Titti sa också att eftersom vi är Guds avbilder och är begränsade, är också Gud, vår urbild, begränsad. Vi måste göra upp med Guds allmakt, lite som prästen och hovpredikanten Ludvig Jönsson (1923-1985) gjorde när han skrev boken "Uppgörelse med allmakten och döden"(1978). Guds allmakt är inte förenlig med hans godhet, annars skulle vi

inte se sådant massivt lidande som det finns på vår planet idag. Kanske var människan Guds misstag, ett sorgebarn, som p.g.a. det är Hens ögonsten som han försöker upprätta, men inte kan helt och med alla förrän tiden är mogen för det. Och kanske är Gud så god, att de meningslösa lidandena i människolivet sätts i en kompost där de blir till näringsrik jord för nytt liv, så att allt lidande tjänar till det goda för människan, på ett sätt som är omöjligt att lista ut. "Allt tjänar", som Strindberg sa, är i själva verket kärnan i Bibelns lösning på teodicéproblemet. Vi förstår intet av det, men när vi står där, framme i himlen, får vi veta den stora bilden, helhetssammanhanget, och vi kan "förlåta Gud" för att han inte gjorde mer mirakel i vårt liv och i andras liv. Försonas med Guds begränsningar. Jag tror dock Gud gör så mycket mirakel Hen kan, så mycket gott Hen kan, räkna bara miraklen i ditt liv så ska du se att saker händer. Men i lidandets stund har vi tendensen att glömma alla Guds välgärningar i våra liv, vi ser bara världen genom depressionens glasögon. Gud är som frånvarande. Men i sådana stunder, läs böcker om mirakel Gud har gjort för människor, och du skall tröstas. Snart är det din tur. Gud måste vara god, så mycket gott gör Hen i världen. Det är människorna som är onda, men ordet ond är inte rätta ordet här. Jag tror inte på ondskans existens. "Ondska" är svaghet och kunskapsbrist. Som en naturkatastrof, för att tala med filosofen Derk Pereboom.

Men jag har också tänkt på att det finns en ekologisk förklaring till varför vi ser relativt lite av mirakel i vår

vardag. En ekologisk andlig naturlag, kan man säga, som begränsar Gud i hans handlande. Hur ska det gå med naturen om Gud hela tiden kelar med sitt sorgebarn människan? Sjukdomar och lidande lägger nämligen lock på människans destruktiva krafter som förstör miljön och plågar djur. Hur skulle det se ut med överbefolkningen på jorden om Gud bara gjorde oss till viljes hela tiden? Och ingen dog i förtid av sjukdomar och krig? Om alla fick barn som ville ha det? Det skulle bli en ohygglig överbefolkning på jorden, som skulle förstöra naturen på kort tid. Gud ser inte till personen, Hen har inga speciella kelgrisar på jorden. Hen helar människor och djur på lika villkor. Vi är ju lika mycket värda som djur och växter, ja allt levande. Så länge vi lever i denna fallna värld behövs lidandet alltså för att upprätthålla den ekologiska balansen i naturen, att vi människor är sjuka och svaga är en fördel för djur och växter, för då får de vara lite mer i fred för vår rovdrift. Gud måste se till att vi människor inte blir för framgångsrika, om Hen ska klara av att ge oss den tid vi behöver för att mogna för och bli beredd på hans väldiga skörd i Jesu uppståndelse och alltings återställelse. Gud har en perfekt plan, men Hen är begränsad av ekologiska frågor och andra himmelska naturlagar. Hen kan t.ex. inte göra onda gärningar. De himmelska naturlagarna tillåter det ej. Så Hen är inte allsmäktig. Hen gör vad som är kärleksfullt mot alla, kalla det kärlekens "allmakt", och då får Hen inte glömma insekter och bin i sin gudomliga ekvation. Ingen varelse eller växt glöms bort i den ekvationen. Det är mycket Gud behöver ta hänsyn till när Hen skall göra gott mot

människan. Hen får då inte glömma naturen. Ekoteologin är viktig för teodicéproblemets lösning.

Brev til min mor om lidandets problem

Originalbrevet är på norska (detta är en översättning till svenska), och skickades till Finland 2021-11-30

Kära mor! Jag kan nog inte vara tacksam för mina lidanden, sådant är för mig elitidrott inom andlighet, och det klarar jag bara inte av. För mig är det inte Gud som skapat lidandena, utan Satan och människorna på jorden, mycket genom syndafallet, då förgängligheten kom till världen. Det skapade inte Gud, det skapade Satan. Satan skapade förgängligheten. Gud ville inte ha något sådant. Men Gud är begränsad, han kan inte bara stoppa allt detta på en gång. Men han kommer att göra det en gång, det finns en plan. Jag har svårt att sjunga sången "Jag tackar dig för soliga dagar, för prövningens mörka natt", för jag kan inte tacka Satan och de onda människorna för allt lidande som finns. Jag kan inte ta lidandet som från Gud. Jag tror att Gud arbetar heltid för att återställa och läka, men han hinner inte med alla. Det känns som att han inte hinner med mig, för jag har lidit så mycket i mitt liv, p.g.a. psykiatrin och mina psykoser. Gud måste vara begränsad, för om Hen är god och kan bota alla och inte gör det, så är han ond. Om han kan stoppa det onda direkt och inte gör det, då är han själv ond. Så jag löser detta genom att släppa tron på Guds allmakt, och istället tro att Gud är begränsad. Men Hen är bra mäktig ändå. Tänk att Hen har skapat hela detta universum, och tänk på alla

märkliga djur som Hen har skapat på jorden. Men det idylliska plågas av ett drag av tragik som går genom skapelsen, det faktum att Gud inte kan göra allt gott igen på en gång. Det är livets tragik. Gud borde ha kunnat stoppa alla självmord, men det faktum att självmord finns i vår värld talar sitt eget språk om livets tragik. Jag tror att Gud ber i sin godhet människorna om förlåtelse för att Hen är begränsad, men ber oss att ha överseende och tålamod med detta, eftersom han inte kan göra något annat, han kan inte göra mer än så. Varje människa måste försona sig med Guds begränsning, kunna förlåta Gud, även om det inte finns något att förlåta, för egentligen är Gud oskyldig. Då kommer vi till frågan: är skapandet av jorden och människorna och djuren värt allt lidande som syndafallet förde med sig? Var det bättre att världen inte hade skapats? Jag tycker att detta är en svår fråga, och i lidandets hetta kanske vi känner att Gud inte borde ha skapat världen, om Hen visste hur mycket lidande ett syndafall skulle ha orsakat. Medan vi när vi mår bra är djupt tacksamma mot Gud för att han skapade världen, att det trots allt finns så mycket gott. Jag lutar åt det senare alternativet nu, jag är ganska bra nu. Skakningarna är ganska svaga, och jag har börjat medicinera mig mot skakningarna med kokosolja, jag tyckte det hjälpte igår. Men jag förstår så väl de som hade önskat att Gud aldrig skapade världen och den fria viljan, och anklagar Gud för detta. Jag har lidit så mycket att jag kan förstå en sådan syn. Job ångrade också att han föddes, förbannade sin födelsedag, så mycket led han. Det är något av samma fenomen.

Jag tror att jag har lyckats "förlåta Gud", men jag har svårt att lovprisa honom, ett sådant drag av tragik går igenom min själ. Jag har bränt mig på lidanden något helt fruktansvärt. Speciellt på dem psykiatrin har varit upphov till. Jag väljer att försonas med det som inte kan förändras hos Gud, istället för att antingen lovprisa Henom, vilket jag inte kan, eller anklaga Henom, vilket jag inte heller kan. Jag kan inte ens anklaga Satan och de onda människorna för allt lidande de har fört in i världen, jag tror inte på ondska, ren ondska, jag tror att alla alltid gör vad de tror är rätt, även om det i själva verket är ont, att de gör så gott de kan. Synd är svaghet och okunnighet. Hitler tyckte att det var bra det han gjorde, till exempel. Detta gör det lättare att förlåta Hitler. Älska din fiende och förlåt din fiende. Innan han har ångrat sig och bett om förlåtelse. Så gör Gud med oss.

Jag tror kanske att Gud inte visste, när han skapade jorden och oss, att det skulle bli så mycket lidande för människorna och djuren på jorden, om det blev ett syndafall. Så jag tror att Gud i sin godhet ber oss om förlåtelse för att Hen inte visste, även om Hen inte kunde rå för att han inte visste. Hade Hen vetat det hade Hen kanske inte skapat jorden och oss. Hen gjorde så gott han kunde. Hen ville skapa liv, skapa glädje och lycka. Men vilken värld det blev. Vilket helvete det blev. Gud t.o.m. ångrade att Hen hade skapat mänskligheten på Noas och syndaflodens tid. Därför skulle Hen förinta allt liv för att börja om, kanske en ny början skulle återställa

mänskligheten. Men nej, så blev det inte. Jorden var återigen snart fylld av ondska. Jag tror att Gud ångrade sig igen att Hen hade skapat mänskligheten och lade fram en bättre plan för att återställa allt. Hen skulle låta ondskan spela ut sitt spel, så att jorden blev obeboelig av klimatförändringar och miljöförstöring och energibrist, han skulle låta ondskan spela ut sitt spel, så att den aldrig kunde resa sig igen, och sedan skulle han skapa en ny skapelse, som var en återställd jord, en förnyad jord, som var utan lidande, som härlighetskroppen i karaktären. Men för att detta skulle vara möjligt var mänskligheten tvungen att gå igenom "den stora vedermödan" både i enskilda fall och i det stora hela. Genom flaskhalsen, alltså. Gud har alltså hamnat i knipa, där Hen riskerar för mycket lidande för mänskligheten för att det hela ska skapa lovprisning av Henom. De som har lidit mest har svårt att lovprisa honom, de är bara en stor fråga, "VARFÖR?", "Varför tillät du allt detta?". Gud kommer att svara, förlåt mig, men jag kunde inte göra något annat. Jag är begränsad. Men jag gjorde så gott jag kunde och har gjort det hela tiden. Jag är som änglarna, som arbetar för det goda dagen lång och har min lust i människors glädje och lycka.

Jag kan inte föreställa mig att Gud kräver lovprisning av Henom, med tanke på hur mycket lidande som vissa har fått utstå. Jag tror på försoning, inte på lovprisning. Att försona sig med Gud. Med hans begränsning. Alla mina lidanden genom tiderna har bidragit till denna förståelse.

Det skulle vara en stolt och självgod och fascistisk Gud som krävde lovprisning av sig efter första och andra världskriget. Frikyrkornas lovprisning förefaller också vidrig och sliskig i mina öron. Vi är verkligen förlorare allihopa, Gud också, p.g.a. det lidande som har kommit över världen, p.g.a. syndafallet. Då lovprisar man inte, då letar man efter sätt att försona sig med det oundvikliga. Detta gör man om man tar lidandet på allvar. Allt annat är bara en flykt från verkligheten. Ingen ska behöva lida. Punkt och slut.

Foten har blivit lite bättre, den har varit ganska bra hela tiden här i Danderyd. Jag kan gå korta sträckor utan kryckor. Jag får hjälp av en sjukgymnast att träna min fot.

Ja, det här var ett väldigt teologiskt brev. Hoppas du förstår mig, det blev lite komplicerat och obekant för dig. Jag bryter radikalt med hela lidandets teologi i Smiths Vänner.

Jag önskar dig allt gott. Hälsa dem där hemma.

Varma hälsningar från Lars

Brev till Maria Suutala 19.2.2022

(Wikipediaartikel om ekofilosofen och idéhistorikern Maria Suutala finns på nätet)

Kära Maria!

Tusen tack för ditt brev.

Gud har hört mina böner, och jag är nu helt fri från skakningar p.g.a. ett särdeles lyckat medicinbyte. Jag bytte från Haldol till Abilify, som är en mycket mildare medicin med mycket mindre biverkningar, och genast första dagen jag tog Abilify upphörde mina skakningar, så gott som helt. Och jag som har suckat så många gånger till Gud om mina skakningar! Gud hör bön, men i sin egen tid svarar Hen.

Den sista tiden innan jag bytte medicin var särskilt svår. Jag har aldrig skakat så mycket som då, och det ledde till självmordstankar. Hela mitt liv kom att kretsa kring skakningarna och skakningsattackerna, som kom allt tätare. Vid minsta ansträngning kom skakningsattacken över mig. Det verkade som om jag inte kunde anstränga mig alls, och det blev svårt att städa lägenheten och cykla i backar.

Nu är allt det där borta, och jag känner mig som en ny människa. Jag är oerhört lättad. Jag har fått arbetslust och

livslust. Nu vaknar jag inte längre med en längtan tillbaka till sömnen, nu går jag inte upp ur sängen med ett inre suck, "inte ännu en plågsam dag". Jag låg mest i sängen den sista tiden före medicinbytet och försökte kämpa mot skakningarna, försökte slappna av. Och jag var så länge i sängen om morgnarna för att döda tid, för att dagen inte skulle bli så lång, och tung att bära. Nu står jag nästan genast upp ur sängen då jag vaknar.

Jag har i det sista blivit oerhört fascinerad av Jesu uppståndelse, hans bokstavliga, kroppsliga uppståndelse, som jag tror på. Det har blivit centrum i min tro och i min lektyr och i mitt tankeliv. Jag har också upptäckt att det var centrum i tron för de första kristna. Och jag har kommit fram till att Jesu kroppsliga uppståndelse är historiens mest säkra händelse rent historiskt-kritiskt sett, ingen annan händelse går att bevisa så väl som den, och det var för att den är historiens mest betydelsefulla händelse hittills, som skapat historiens största folkrörelse, kristendomen.

Jag har haft en lätt lyrisk, euforisk känsla sedan jag började med Abilify, jag vet inte om det är medicinbytet som gör det eller om det är mitt nya fokus på Jesu uppståndelse som gör det, dessa två saker har gått hand i hand.

Ja, jag har blivit oerhört fascinerad av Jesu uppståndelse, och har läst flera teologiska böcker i ämnet. Det syns mig som själva kärnan i den kristna tron. Det har blivit kärnan

i min tro. Och gissa om jag blev glad när jag fann att det var kärnan och centrum i tron för de första kristna. Inte Jesu död, utan hans uppståndelse var centrum i apostlarnas pingstpredikan. Det har lutheranerna och protestanterna ofta missat. För Luther lär Jesu försoningsdöd på korset ha varit centrum. Jag läser just nu en tysk teolog, född på 1920-talet, Wolfhart Pannenberg, död 2014, på Internet Archive, en teolog som gjorde Jesu uppståndelse till centrum i sin teologi. När det gäller uppståndelsen, är han min gurus guru, och min guru i ämnet heter William Lane Craig, som var lärjunge till Pannenberg och doktorerade för honom.

Pannenberg är oerhört spännande, Jesu uppståndelse genomsyrar hela hans teologi, och han är varken konservativ eller liberal. I detta stycke påminner han mycket om Jürgen Moltmann, en annan av mina dogmatiska läromästare. Känner du till dessa två?

Jag är så fascinerad av Jesu uppståndelse att jag bara vill läsa om det. Men jag försöker varva lite med annan teologi för att inte bli för fixerad. Jag leker teologisk skola för mig själv, har en teologisk skola för mig själv som heter Öfverby klosterskola, där jag planerar och disciplinerar mina studier i teologi, och jag studerar alla huvudämnena utom Gamla Testamentets exegetik, GT är för deprimerande läsning. Men i NT-exegetik går jag en kurs för mig själv som heter "Jesu uppståndelse", och jag skall börja med en bok av Walter Künneth, igen en tysk teolog, mycket konservativ, en bok som heter "The

theology of resurrection", från 1933. Öfverby klosterskola är en skola på nätet, med onlinestudier av litteratur på Internet Archive (en guldgruva), där meningen är att alla elever skall göra som jag, leka skola för sig själv, men man kanske vill låta sig inspireras och vill guidas av min egen skola för mig själv.

Jag vill gå i lära hos Pannenberg och låta Jesu uppståndelse genomsyra hela min teologi, och göra den full av hopp, så att den blir lika ljuvlig som Moltmanns "hoppets teologi".

Jag tror att Jesu uppståndelse genomsyrar hela naturen, så att alla växter och djur känner kraften av den, och är på något plan, kanske omedvetet, medvetna om den. Det är Jesu uppståndelse som ger hundarna deras glädje mitt i deras monotona liv som husses och mattes slavar. Deras livslust går inte att dräpa. Jag har också fått tillbaka min livslust och arbetslust sedan jag bytte medicin, jag dödar inte tid längre, jag utbildar mig till något meningsfullt istället. Förr gick jag 22.00 till sängs och steg upp ur sängen kl. 11.00 eller 12.00 nästa dag. Nu går jag och lägger mig kl. 24.00 och stiger upp kl. 8.00 eller 7.00. Ser du skillnaden? Det är verkligen bönesvar, jag har bett så innerligen till Gud om att hela mina skakningar.

Du skrev om att våra lidanden är Guds kärlek till oss. Jag har svårt för den tanken, ty lidandet kom in i världen, inte av Guds vilja, utan genom synd och Satan. Satan gjorde jorden förgänglig, så att lidandet uppstod. Gud har aldrig

velat något sånt, och står i krig mot Satan, som är denna världens gud, och ordet världen här kan syfta både på jorden, Moder Jord, och civilisationen. Satan härskar alltså över denna planeten, och är orsak till allt lidande, jämte demonerna och de onda människorna. Gud vandrar istället omkring och lindrar lidande och helar sjuka, med Jesus och hans änglahär. Gud gör som Jesus gjorde när han var här på jorden. Hur skulle han skicka oss lidanden, när han samtidigt arbetar så frenetiskt på att lindra dem och hela sjukdomar? Nej, den synen på lidanden har vi ärvt av den kristna fundamentalismen, som absolut måste ha en enkel teodicé. Men för mig blir det mycket enklare att se Satan som lidandets upphovsman, och då blir jag långt mer attraherad av Gud och Jesus, annars skulle jag vara rädd för dem, rädd för deras nästa påhitt.

Fundamentalisternas Gud pinar människorna för att de skall bli bättre människor. Dresserar och tuktar. Jesu Kristi Gud vinner våra hjärtan genom att göra gott mot oss, inte genom att sända oss lidanden. Han älskar sina fiender och gör gott mot dem. och vinner så deras tillit och lydnad, i frihet, inte genom förtryckarfasoner.

Den främsta orsaken till att den kände amerikanske bibelforskaren professor Bart Ehrman tappade tron och blev agnostiker, var lidandets problem, och det var just fundamentalisternas förklaringar som han inte kunde acceptera. Om Gud sänder lidandena, såsom i Jobs bok (en gräslig roman), då har man verkligen anledning att tappa tron. Jag hade hoppats att Ehrman skulle förstå att

det finns andra kristna alternativ till förklaring av lidandet, som inte gör en rädd för Gud, men då måste man göra upp med Gamla Testamentets gudsbild, och låta Nya Testamentets gudsbild ta över.

* * *

Jag och Titti har diskuterat möjligheten att göra en tågresa till er innan ni flyttar till Finland, kanske redan i sommar. Vad tycker ni om idén? Det skulle vara så givande att få samtala med dig både länge och väl. Vi har så mycket att samtala om.

* * *

Jag och Titti är nu mycket tillsammans, men vi tycker det är bäst att bara vara nära vänner, själsfränder. Kommer vi till dig, så kommer vi tillsammans.

Jag önskar dig, likt Jesus gör, bara lycka och helande, och Guds rika välsignelse!

Hälsa Ernst, han får gärna läsa denna minibok!

Varma hälsningar från Lars

En sinnessjuks visa

(skriven på mentalsjukhuset 15.6.2022)

Älskade Herre, du uppståndne Herre,
du bor ock på sinnessjukhus.
Där skall jag dig finna, älskade Herre,
och minnas allt det du har gjort.

Ingenting längre kan skilja mig från dig
o älskade Herre, min vän.
Inte ens gudlösa medikamenter,
de kan icke utsläcka dig.

De kan blott utsläcka det som i mig kött är,
jag luttras och renas som guld.
Dig jag behåller, all dygd jag behåller,
och allt du har gjort emot mig.

Och när jag så minns allt det du har gjort mot mig
då kan jag ej tvivla på dig.
Och därför så skall jag nu samla så flitigt
på dina välgärningar mot mig.

Fredrika Bremer om tålamod i lidandet

"*Otålighet är en plågsam känsla. För att lida mindre, låtom oss vara tåliga.*"

(Fredrika Bremer (1801-1865) i boken "Axel och Anna m.fl. teckningar ur hvardagslifvet", 1828-1830, ur kapitlet "Den ensamma". s. 96. Denna bok är full av djup andlighet och kristen mystik, och behandlar till stor del kärleken och lidandet. Fredrika Bremer var djupt troende. Hon var även universalist, troende på allas slutliga frälsning, och finns med i denna engelska lista på sajten www.tentmaker.org över universalister)

En dikt om försvarskriget

O krig, du offrar allt för en
så ringa, så ringa sak.
Att vara herre över din vän
med bomber och med brak.
Självständig bli var allt du tänkt
i detta vin du förnuftet dränkt.
Var det så viktigt, o krigets män,
ditt land det blöder än.

(Skriven av Lars Larsen på psyket i juni 2022 som kommentar till Fänrik Ståls Sägner, av J.L.Runeberg, och även med tanke på finska vinterkriget och fortsättningskriget)

Det finns hopp för den sjuke (dikt). ENGLISH: There is hope for the sick one (poem).

Det finns liv i det stilla,
för den som sängbunden är.
Det kan aldrig bli riktigt illa,
ty liv ej samma som rörelse är.
Livet inifrån kommer,
det ej bundet av det yttre är.
O, hör livskällans sånger
för den som sängbunden är.

O, det inre räcker rikligt
för den som sängbunden är.
Nytt var morgon är det osvikligt,
liv ej samma som rörelse är.
O, så lyss till det livet
som där inifrån kommet är.
Ej blott munkar från Tibet,
men ock du är bjuden där.

(emottagen 7.8. 2022 under den muslimska Salat-bönen)

ENGLISH:

There is hope for the sick one

There is life in the quiet,
for the one who is bed bound.
It can never go very badly,
life is not the same as movement.
In the end life comes from the inside,
it is not bound to the outward.
Oh hear the songs of life's fountain
for the one who is bed bound.

Oh, the inward is more than enough, man,
for the one who is bed bound.
Every morning new, it is faithful,
life is not the same as movement.
Oh listen then to that life, man,
which is come from the inward.
Not just monks from the Tibet,
but you, too, are invited there.

(received 7.8.2022 during the muslim Salat-prayer)

Väntans eviga slut (dikt)

Jag hörde en gång följande berättelse av en sufisheikh:

"Jag var så desperat efter Jesu återkomst
och lidandets slut.
Åter och åter höll jag på med nedräkningar
till någon profets domedagsdatum eller
till egna beräkningar av domedagens ankomst.

Sedan en vacker dag, talade en maskros till mig
om att Guds närvaro är Jesu återkomst,
och att den finns i alla ting, alltid, överallt.
Jag förstummades, och slutade vänta på domedagen.
Hur man än ser det, så på ett sätt
har Jesu återkomst hänt sedan eviga tider,
och händer just nu.
O, att du blott öppnade din blomkalk och tog emot Solen.
O att du trodde, så din långa väntan kunde ta slut."

Ord till den lidande

Om Gud finns, **och det är mycket som tyder på att Hen finns** - då kan vårt lidande upphöra när som helst - hela mänsklighetens lidande genom Jesu återkomst, individens lidande genom ett mirakel, mirakler som helandemirakel, eller varför inte dödens ofattbara mirakel. Gud vakar över vårt lidande, och griper in i rättan stund. Beta därför av lidandet en stund i taget, medveten om att Gud, den barmhärtige Förbarmarens vilja sker i varje stund, och att Hens vilja är det bästa för dig.

Dold under Babels gudlösa skynke, vimlar tillvaron av mirakler. En gång är det din tur, en gång **måste** det bli din tur, och det kan komma **när som helst**, i fullkomligt rätt stund.

Självmord gör man bara om man inte tror att Gud vakar över ens lidande och griper in i rätt stund. Självmördaren handlar egentligen som om inget övernaturligt finns, som om mirakler ej vore möjliga.

Och varför klagar du och tjatar på Gud om ditt lidande? Gud behöver inte många ord. Hen vet om ditt lidande innan du ber, och griper in i rättan tid även utan dina böner. Be inte med många ord, be en gång om en sak, i tro. Kanske det hjälper att du skriver ner din bön. Gud kan nämligen läsa.

Förtvivla ej. Vad som helst kan inte hända, ty Gud vakar över dig. Ja, dina skyddsänglar vakar över dig. Plötsligt föds din smärtas barn, och du glömmer vad du lidit har.

Har du en gång kommit till tro på mirakel, lev då som om mirakler är möjliga, och klaga ej och tjata ej. Bakom Babels skynke skymtar den, den eviga paradisiska Naturen. Lev som om Den finns. Det är allt Gud kräver av dig.

Maybe the collapse of civilization is a good thing

"The collapse of industrial "civilization" may be our only chance to save our planet and ourselves.

We have lost many things and lots of animals and plants are extinct because of our "civilization". It is time to decide to save what is left."

(k3surfacer in a commentary to a post in the Reddit/Collapse-forum from 2019 with the name "By 2030, Industrial Civilization Will Have Collapsed", Kirkpatrick Sale, Collapse Chronicles"

My commentary: Why is it, when I sometimes think about the collapse of civilization in the near future, that I feel a silent hope and a silent joy? I mean, do I really want all countries to become like Venezuela today, failed states? Why do I feel joy and hope, yes enthrallment (trollbundenhet)? Maybe it is because there is a bigger world out there, bigger than the civilization and nature I see, that is following whatever happens, and who have the real solutions to our predicaments. I talk about the lovely Spirit World, God's Kingdom. And maybe the thing we fear most is in fact the biggest love adventure that we can imagine, yes even beyond that. Certainly death is that. Think then what the death of a planet may

implicate. When a whole planet dies and resurrects. We are namely promised that in the New Testament, that earth will die. Believe it or not. Not just ecologists of today say that the planet will die, but also the Bible:

"But the day of the Lord will come as a thief in the night; in the which the heavens shall pass away with a great noise, and the elements shall melt with fervent heat, the earth also and the works that are therein shall be burned up." (2 Pet. 3:10)

Think about it. The eternal end of all suffering will come with the End of Civilization and humanity.

The collapse of civilization is the Great Restoration of nature and humanity. But it hinges on the existence of God and a Spirit World. Otherwise it's just the Great End. But many things indicate that there have to be something far greater out there, than what we see. In fact, sheer humility indicates that. Or what about the existence of such a magical thing as sheer, pure love? It certainly indicates something. Or what about the existence of such beautiful songs as Björk's song Undo?

God is a verb, a state. Primarily. I can feel the presence of God as a future happening, somehow. I also feel him/her as a **primordial** happening, but more as a future happening. For him/her, the timeless Being, the future is already here. And he is certainly **archaic**. Does not

understand modern technology. He/she has not followed the zeitgeist. He/she is futuristic in an archaic way.

As long as I have eaten psychiatric medications, I have wanted to die. Not always acutely, not always with suicide thoughts (sometimes with those, though), but, anyway, generally I just want to die. The medications puts such a lid on my being. But I am not allowed to die. Not by myself, not by society, not by God. **But one day I will be allowed to die**. By myself, by society, by God. That day will come earlier to me than my natural death, I think. It will come with the collapse of civilization. Maybe sooner for me than for others, because I am on the bottom of society, and want to be there. I will then welcome death with open arms. I'm tired of this lifeless, gray life in civilization, zombified with medications and forced to live in a horrible megacity full of horrible machines.

This is maybe why I speculate so much in the collapse of civilization, because I, in my inmost being, want to die or return to the countryside and the forest, where truly my heart is. I want to be transformed into the blissful being of nonhuman nature, of insects, birds. And, what is more, I think the Second Coming of Jesus will come after the Collapse, of course. The return of the gods. This will come with the physical resurrection of Mother Earth.

This is why I like to meditate on the future of humanity.

Does the collapse really have to be so frightening? I experienced some of my most blissful periods of life during utter asceticism, utter poverty. These periods were two fasts, where I both times fasted for 40 days, the second time in the forest/countryside. The first time, 2008, I refrained from cooked and fried food (I ate only vegan raw food), and the other time I refrained from sleep and social interaction for 40 days. These experiences taught me that I do not have to fear collapse and death. In asceticism and poverty God and the Spirit World is closest to us. All real saints through history has taught us that. This is why I love poverty and hate being full of luxury and comfort *. Also my trip with my ex-girlfriend Titti from Stockholm to Malmö and back by foot, hiking, is one of the finest times in my life. That was also an experience of utter poverty, because we had no tent with us, relying on people's hospitableness. Yes, we lived directly from the grace of God.

When I think about the collapse of civilization, Björk's song **Family** comes to my mind. One of the most beautiful songs of the twentyfirst century:

Björk's song Family

I raise a monument of love
There is a swarm of sound
Around our heads

And we can hear it
And we can get healed by it
It will relieve us from the pain
It will make us a part of
This universe of solutions
This place of solutions
This location of solutions

* my heaven is not the heavenly megacity with golden streets and pearl gates, but the Fairy tale forest.

"The worst energy crisis in modern history is here, and it is going to get a lot worse"

"The worst energy crisis in modern history is here, and it is going to get a lot worse"

Så skriver kollapsologen Michael Snyder på sin blogg “The Economic Collapse Blog”, i inlägget "Their Economy Is Collapsing All Around Them As Europeans Head Into An Extremely Cold And Bitter Winter" (hösten 2022)

Europa har inte nog energi att hålla sina hus varma med nästa vinter, säger Snyder. Energiransonering kommer troligen att tas i bruk. Tänk att vi har kommit så långt i kollapsen.

"The “tipping point” that so many of us have warned about has arrived", skriver Snyder.

Kanske någon i Sverige måste frysa nästa vinter. Vi har ju samma problem som resten av Europa. Då råder jag dem att använda sina pengar väl, att prioritera mycket varma vintersovsäckar och många täcken att bygga en varm säng med så att man kan spara värme om natten. Och köpa varma kläder, helst ulltröjor och ullstrumpor så man kan sänka temperaturen i huset dagtid och så spara pengar. Har du inte pengar till detta, fasta två veckor på

mat och använd de uppsparade pengarna från den tiden till att köpa täcken, sovsäckar och ullkläder.

Men till dem i Europa som inte klarar detta, så säger jag följande: Tänk på de lidanden som kommer nu som födslovåndor som vi måste igenom för att rädda naturen och skapa ett nytt samhälle som lever inom naturens gränser. Det måste gå så. Det måste till lidande. Vi slipper inte undan. Stålsätt dig och tänk på att du offrar dig för naturen om du måste leva i fattigdom. Naturen vinner genom dina uppoffringar. Offra dig med glädje. Vad är alternativet? Att du har det fint och flott och naturen går under p.g.a. alla fossila utsläpp och föroreningar? Nej, fattigdom måste till. Du vänjer dig fort vid fattigdom. Den är inte så hemsk som man skulle tro i början. Rör på dig så håller du dig varm om dagen. Och på natten, värm dig på din medmänniska om du inte har nog med täcken och sovsäckar. Det finns alltid några lösningar. Håll i minnet att eskimåerna i Arktis levt utan elektricitet och fossil energi, och de verkar ha varit lyckliga i sin fattiga livsstil.

Dikt till en förnedrad Gud

Du som tronar på kerubers vingar,
och är i ett outsägligt ljus.
Här på jorden lever du så ringa,
i förnedring stor, med granars sus.
Varför detta, varför du Dig gömmer,
låter folk få tala fult om Dig?
Tar du sen din dyre Son och tömmer
ut Din själ för alla, ock för mig.

Här på jorden levde Du som musen,
grävde gångar i betong och trä,
under allt, ja under alla husen,
tassade Du under spott och spe.
Mängden ville Dig ock helt utrota,
satte ut gudsfällorna med ost.
För vår synd fick Du, o Gud, tyst sota.
Fult uttalades ditt namn hos prost.

O, Du lidande Gud, som har centrerat
hjärtat Ditt på vår förstörda planet!
Än så har Du inte här helt kreperat,
nej, det är nog Något som blott Du vet,
som gör att Du fortsätter stilla lida,
milt, med huvudet böjt, i vänlighet,
nej, Du har då valt att tålmodigt bida
på Din Dag, som för oss avslöjar **Det.**

Om lidandets problem. En liten teodicé.

Jag tror inte lidandet går att förstå, eftersom vi inte har hela bilden, vi får lätt upp sadistiska gudsbilder i vår skalle om vi försöker förklara det. En skolmagister som ska läxa upp oss med läxor. En Gud som pinar oss sakta för att få oss att bli heligare såsom guld luttras i eld, osv. Allt vanvett, men dock slitna klichéer genom historien, som upprepats otaliga gånger och tas för givet. Mig tillfredsställer inte dessa klichéer som teodicéer.

Det närmaste till förklaring till lidandet som jag kommer på är att vi p.g.a. en olycka som inte Gud kunde förhindra, Satans syndafall, **lever i helvetet**, ett helvete Satan har lyckats skapa, den jordiska skapelsen och då särskilt civilisationen, och vi har dykt ner i helvetet från himlen för att hjälpa till, för att lindra lidande. Det är vår mission, det är allas mission. Vi vet vad vi begav oss ut på, vi är hjältar allihop ute på vår mission, och **vi hade alla en deal med Gud innan vi lämnade himlen (detta är viktigt), som handlade om att Hen skulle noga vaka över oss och vårt lidande och om det blev för tungt i helvetet, om vi inte orkade mer, skulle Hen antingen ta oss hem till sig genom sjukdom eller olycka eller naturlig död, eller så skulle vi frivilligt komma tillbaka till Henom genom att vi tog vårt liv. Dvs. vi skulle inte skulle behöva utstå mer lidande än vi orkar. Detta är helt centralt i teologin.** Vi var fullt på det klara med vilka risker vi tog när vår själ dök ner i helvetet på jorden i befruktningens stund, men vi övade oss mycket innan vi nedsteg, övade på tro och tillit, och

på att komma ihåg **denna ofattbart viktiga deal** som vi gjorde med Gud innan vi nedsteg. Denna deal skulle sedan hålla oss uppe i lidandets stund, den skulle göra att vi vågade mer, riskerade mer, och inte var rädda för att dyka in i lidande, om uppoffring för det godas skull skulle krävas av oss. Och vi visste också att det som var för mycket för oss i lidandets väg, det skulle också vara för mycket för Gud, ty Gud bodde i vårt väsens centrum. Därför kunde vi lita på att Gud skulle låta oss dö eller att vi skulle få mod att ta vårt liv om det hela blev för tungt.

Vi gjorde också upp, i vår deal med Gud innan vi steg ner i moderlivet, en plan B ifall vi skulle komma bort från vår mission, in i synd och brott, psykopati, galenskap och kriminalitet. Vi fick veta att vårt hjältemod i att våga dyka ner i helvetet på mission för att lindra lidande, från en perfekt värld, var en sådan buffert av godhet, att inga synder och inga brott kunde uppväga denna buffert, därför var vi förlåtna på förhand, och behövde egentligen inte be om förlåtelse av Gud om vi syndade. Om vi kom att be om förlåtelse, var det för vår skull vi gjorde det, och inte för Guds skull. För Gud kom vi alltid att duga, nu och i all evighet. Och inte minst, så fick vi veta att om vi skulle bli väldigt moraliskt depraverade, skulle vi få full upprättelse i döden, när vi igen mindes vårt liv före födelsen. **Detta minne skulle återställa oss i ett nu**, därför behövde ingen frukta evig fördömelse. Vår och alltings slutliga upprättelse var säkerställd, en fastställd sak i Guds stora plan.

Om vi inte hade haft denna plan B, hade vi aldrig vågat dyka ner i det jordiska helvetet. Ej heller om vi

inte visste att vi skulle få återvända till Gud, få tillåtelse av Gud att återvända, om helvetet blev för tungt för oss.

Och som sista slutliga ankare och fallskärm, fick vi med oss två skyddsänglar på färden genom helvetet, som skulle försäkra att ingenting hände oss som var för svårt. Dessa skyddsänglar skulle, om vi glömde bort deras existens och vad de lovat, visa sig för oss för att få oss att minnas, för att stärka vår tro, om det var absolut nödvändigt. Annars skulle de hålla sig hemliga, för att vi skulle ha möjlighet att tränas i tro och därmed kunna genomföra vår mission, som krävde en stor portion tro.

Hela den himmelska uppsättningen kring vår mission liknar följande scen: vi dyker under vattnet med ett rep efter oss som någon håller i ovanför vattnet, i en båt, och denna någon drar upp oss genast när vi rycker i repet genom att en fara hotar. Men vi kommer att glömma bort denna någon och hens båt, och bara ha tillgång till repet. Vi kommer dock aldrig att glömma att vi kan dra i repet om fara hotar, och bli räddade, därför vågar vi dyka vidare. Vi vet inte vad som finns ovanför vattnet, det har vi glömt bort, och vi anar att vattnet inte är vårt rätta element, men vi har repet, och det gör oss trygga. Vi hade aldrig vågat dyka vidare om vi inte hade haft repet.

Repet är bönens språk. Och att bli uppdragen i båten, är i vår liknelse att bli räddade ur olyckor, bli helade, eller, det slutliga stora helandet, att äntligen få dö.

Om inte repet fanns, ej heller Någon som stod i båten och drog i repet, skulle tillvaron bli helt outhärdlig, inte minst under tortyr, krig och samhällskollapser. Då skulle man komma fram till slutsatsen att det bästa, för att slippa riskera komma in i outhärdligt lidande, vore att alla nu genast tog sitt liv, att allt liv bara dog ut, såsom den tyska 1800-talsfilosofen Eduard von Hartmann menade.

Men nu finns det ovedersägliga vittnesmål om att det finns något större än den synliga skapelsen; en andevärld med himmelska varelser, och egentligen är detta den enda teodicé som krävs. Att det övernaturliga finns, att mirakler är möjliga.

Detta var min arma skalles enda möjliga teodicé.

Skriket (novell)

När jag i somras var inlagd på psyket i en månad, var jag en tid mycket nedstämd och förtvivlad, på grund av mitt vanvett i senaste psykos. Jag grubblade och grubblade över mina "synder". Det var mycket varmt, så en sköterska öppnade fönstret för att vädra avdelningen. Då satte sig en stor mås på fönsterbrädet eller fönsterkarmen, och tittade in försiktigt. Och så utstötte hen ett fruktansvärt skrik, så att alla på avdelningen ryckte till, jag också. Jag väcktes ur mina grubblerier, och undrade om skriket var ett glädjeskrik eller ett ångestskrik. Det var det starkaste måsskrik jag hört i mitt liv. Bara ett skrik utstötte måsen, och sedan flög hen vidare.

Nästa natt hade jag en av dessa rekordhärliga drömmar som jag har ibland. Jag drömde att jag hörde Guds sista basun, som skulle föregå Jesu återkomst och väcka de avdöda heliga till "den första uppståndelsen", som det heter i Nya Testamentet.

När jag vaknade, kom jag på den underliga tanken att drömmens basun hade något att göra med måsskriket igår. Kanske var det ett skrik som skulle väcka mig ur min andliga slummer, till att förbereda mig för den snart annalkande apokalypsen. Ett Guds skrik var det nog.

När jag nu, tre månader senare, tänker på måsskriket, var det ungefär då en lång period av lidande tog slut, p.g.a. medicinbyte. Kanske ville måsen markera detta, att min lidandes tid var förbi, och kanske aldrig skulle

återkomma. En gigantisk händelse i mitt liv, förvisso. Helt och hållet värt att skrikas in av Gud själv.

(novellen baserad på mina upplevelser, allt utom måsskriket och drömmen är sant)

Fler tankar kring teodicéfrågan. Hur Gud rättfärdigas.

Teodicéproblemet kan i själva verket ha en mycket enkel lösning. Existensen av en god Gud som griper in i rättan tid, och en andevärld med skyddsänglar som griper in, är i sig en slags teodicé, en lösning på lidandets problem, ty dessa vakar över oss och lindrar vårt lidande på mirakulösa vägar (detta gör de med alla människor, oavsett livsåskådning), **så att vi aldrig behöver råka ut för för mycket lidande** (detta kan vara svårt att tro på när vi lider som mest, men när som helst kan ju bönesvar och lindring komma). Alltså, i andens och kroppens Saharaöken finns alltid dolda källor och oaser som vi inte anade fanns där, och på grund av dem är allting uthärdligt. Jag minns en gravt handikappad som satt i rullstol på en fest, och hon var den lyckligaste av alla på hela festen. Detta skall jag aldrig glömma. Hennes ansikte lyste av lycka. Detta verkar helt gå emot allt vi tror på.

I en ateistisk, naturalistisk värld blir tillvaron oerhört grym (särskilt om man tror på evolutionsläran), ja outhärdlig, när lidandet slår till. Självmordet känns i en sådan värld som den enda räddningen när man lider mycket.

Gud är den stora lindraren av lidande, om Hen finns. Och det finns goda skäl att tro att Hen finns. Vi tycker tillvaron är grym, men vad vi inte kan se är **Guds hemliga lindrande av lidande bakom fasaderna**. T.ex.

kan Gud ge oss ett rikt inre liv om vi är sängbundna på ett sjukhus resten av livet, eller han kan ta ett tortyroffer ut ur kroppen när det blir för tungt med tortyren och personen ber Henom om det. Det har hänt. Jag minns att jag läste något sådant i en parapsykologisk bok. En man torterades i ett fängelse genom att lindas in i en madrass, så att han inte kunde röra sig. Han slapp lida genom att Gud tog honom ut ur kroppen. Han gjorde en astralresa istället för att pinas i sin kropp.

Gud rättfärdigas genom allt detta.

Tillvaron är kanske heller inte så som vi rika i västvärlden tror. De rika i världen tycker att fattigdom och hemlöshet är något fruktansvärt. Men det finns vittnesbörd som inte passar i denna mall. Vad med mitt eget vittnesbörd från mina år som hemlös att det var i livet som hemlös jag har trivts bäst, i hela mitt liv? Att mina kojor i skogen har varit mig kärare än något hus jag bott i? Så kan Gud förvandla svåra situationer till ljus och glädje. Genom allt detta rättfärdigas Gud.

Ännu: Vad med folk **som i efterhand tackar Gud för sina genomgångna lidanden**, för vad lidandena har lärt dem? Vad med min morfars mor Ingrid Bekkevold som skrev en tacksång till Gud * efter att ha förlorat ett av sina barn till döden? Även här rättfärdigas Gud. Tillvaron är oerhört mystisk och den trotsar alla våra föreställningar. Vi verkar ha oanade inre kraftkällor, som kan förvandla allt.

Kan jag själv tacka för mina lidanden (jag har lidit väldigt mycket, p.g.a. psykisk ohälsa och psykmediciner), nu när jag har kommit över dem och inte lider mer? Ja. Det kan jag.

Men mest rättfärdigas Gud av det faktum, att allting är förutbestämt (profetior och sanndrömmar som gått i uppfyllelse får mig att tro detta), och att vi valt våra lidanden på jorden frivilligt innan vi föddes, när vi var som fullkomna andar i himlen, som Betty J. Eadie vittnar om att ha fått information om i sin nära-döden upplevelse (jag har det från denna youtubevideo. läs hennes bok "Embraced by the light" gratis här, låna en bättre version av den på Internet Archive här, på www.near-death.com finns en bra sammanfattning av den, här). Vi har inte tagit på oss mer än vi kan bära, och vi har också en deal med Gud om att det hela skall vara frivilligt intill änden, så att vi kan be Gud om att befria oss från lidande som blir för tungt, än genom att hela oss eller än genom att ta oss hem till himlen, eller så befriar vi oss själva genom att ta vårt liv, om vi av någon anledning glömmer Gud och bönens kraft, eller inte har tålamod nog att vänta på Guds ingripande. Och eftersom vi valde vårt lidande av fri vilja, skäms vi heller inte inför himlen om vi avslutar det av egen fri vilja, ty Gud utövar inget tvång, Gud piskar inte på oss för att vi ska orka leva.

* Här kommer sången, på norska:

1. Jeg takker deg, kjære Herre,
for hva du har skjenket meg;
velsignelser, o, så mange.
De kan ikke telles, nei.
Din kjærlighet meg omslutter.
/: O Herre, jeg fatter ei. :/

Ref:
Jeg takker for sollyse dager,
for prøvelsens mørke natt.
Ja, alt for meg vel du lager.
Jeg takker, jeg takker for alt.

2. Jeg takker deg, kjære Herre,
for det som var tungt og svært.
Å bøye min vilje, Herre,
det har gjennom alt jeg lært.
Du glede meg gir i hjertet,
/: og alt blir for meg så kjært. :/

3. Mitt liv er i dine hender,
o Herre, jeg takker deg.
Du alt til det gode vender,
som møter meg på min vei.
Jeg takker for alt du sender.
/: Det beste det er for meg. :/

Ingrid Bekkevold

Gud utvecklas ständigt och blir bättre på att lindra lidande

Det finns många ljuvliga sanningar där ute, som att det finns en god Gud och att allt skall återupprättas, men en av de bästa tycker jag är det som nära-döden upplevaren Betty J. Eadie (f. 1942) säger om Gud i denna youtubeintervju: "Gud utvecklas!" (Detta tror jag hon hade fått veta i himlen).

Uppfattningen att Gud kan förändras och utvecklas kallas processteologi, en teologi som utvecklats från Alfred North Whiteheads (1861–1947) processfilosofi, framför allt av Charles Hartshorne (1897–2000) och John B. Cobb (f. 1925).

Vad innebär det att Gud utvecklas? Jo, att Hen får mer och mer kunskap, och att Hen blir bättre på det Hen är bra på. Vad är Hen bra på? Att älska och känna medlidande och göra gott. Vad är kärlekens färdigheter? Svar: primärt att lindra lidande och verka för den älskades totala lycka. Att lyckas åstadkomma den älskades totala lycka. Amorism alltså.

Det är alltså detta Gud blir bättre och bättre på. I tidernas början planerade Gud att besegra Satan, Hen var viss på att Hen skulle klara det, ty Satan var för Henom som en bakterie i ett laboratorium. Men vägen dit skulle bli fylld av lidande, det visste Hen. Ändå valde Hen denna väg, kanske viss om att Hen skulle bli bättre och bättre med

tiden på att lindra det lidande som denna väg innebar för människorna och Henom själv.

Får Gud mer teknisk kunskap med tiden? Ja, det tror jag, trots att Hen bevarar sitt arkaiska väsen och sin basala oförståelse för all civilisation (Hen lever ju i Edens primitivism, har inte följt med i utvecklingen på det sättet). Gud har all kunskap som är möjlig just nu, men denna kunskap kan växa genom att tekniken och förhållandena utvecklas.

Sjukvårdens utveckling till att bättre och bättre kunna lindra lidande tror jag är inspirerad av Gud och himlen.

Allt det goda i teknologins utveckling kommer ursprungligen från himlen. Dock, det onda har varit övervägande.

Men den jordiska tekniken är inte Guds starka sida (finns det andevärldslig, himmelsk teknik? Betty J. Eadie såg en himmelsk dator i sin nära-döden upplevelse [detta var 1973]. Kanske de har någon form av teknologi lite som Neo och Morfeus i filmen Matrix använde sig av teknologi för att hacka sig in i Matrix och bekämpa och upphäva Matrix). Istället är det att kunna svara på våra böner och göra mirakel i rätta stund på rätta plats, och hålla allt ihop så att det går efter den gudomliga planen. För detta krävs ofattbart mycket kunskap, mycket mer än vad teknologi kräver.

Teknologisk kunskap är inte kärlekens kunskap för det mesta. Den kan bli det, i händerna på Gud, men teknologi

på jorden, i människornas händer, är för det mesta imperialismens, maffiakontrollens och Babylonherradömets kunskap, till att härska och styra över annat liv istället för att tjäna det. Därför är teknologi främmande för Guds väsen. Ty han opererar inte från en upphöjd position, utan han går under allt för att tjäna allt, såsom mössen och blommorna gör. Så när Hen använder teknologi, är det alltid i de goda hackersarnas anda, för att rasera ond teknologi, upphäva Babylon.

* * *

Varför har inte jorden och mänskligheten redan förgåtts av alla föroreningar och utsläpp, alla krig och all ondska? Det är p.g.a. det faktum att Gud utvecklas ständigt och får mer och mer kunskap, och **det köper oss tid.** Hade det inte varit för detta faktum hade vi nog förgåtts allesamman för länge sedan. Ska vi inte vara tacksamma för att Gud har köpt oss tid så vi kan förbereda oss för slutet? Internet var nog ett sådant verktyg som gjorde det möjligt för oss att följa med och förbereda oss på slutet. Kanske var det inspirerat av himlen, jag vet inte. Det finns värre sätt att använda teknologi, såsom fabriker. Tänk om all den teknik och arbetskraft som använts för att bygga ut internet istället hade gått till att bygga 1800-talsaktiga fabriker, där människor hade arbetat som djur, för slavlöner, 16 timmar om dagen (förvisso är datorbyggarindustrin ibland sådan, dock, detta är inte inspirerat av himlen).

Internet är trots allt en relativt mänsklig uppfinning *, istället för de där fabrikshjulen i en 1700-talsfabrik som

drivs av hästar som går runt och runt med skygglappar, hela dagen lång, som jag sett på en bild i Diderots encyklopedi från 1700-talet. Maken till djävulskap ska man leta efter.

Vi kunde ha varit mer djävulska i vår teknologiska utveckling, och vi har Gud och himlen att tacka för att det inte har blivit värre.

* * *

Nu återstår Guds största utmaning, som är att minimera lidandet i civilisationens kollaps, som förr eller senare kommer, och som Hen inte kan hindra, lika lite som han kan ta bort födslovåndorna hos en kvinna som skall föda. Hen har en plan för detta också, och det vore spännande att veta något om den. Kanske planerar han ett snabbt slut, planerar för att undvika John Michael Greers långsamma kollaps, och kanske han lyckas med detta genom en gigantisk supersolstorm ett gigantiskt utbrott från en supervulkan eller med ett gigantiskt utbrott av metangas i Arktis. Det skall bli spännande att se vad Gud skall göra.

Men att Gud ständigt utvecklas och blir bättre och bättre på att lindra lidande, är ett skäl att lita ännu mer på Gud. Minns ni inte vad Gud var kapabel till i forna dar? Vad mer ska Hen vara kapabel till i framtiden? Låt oss be till Gud i tro på att Hen vet vad Hen gör, och skall leda oss alla genom jordens födslovåndor till Det Paradisiska Livet på Den Nya Jorden.

* tro inte att jag lämnat min anarkoprimitivism, jag tror på den fortfarande, men det finns grader i helvetet, grader i hur skadlig teknologin är, och internet (om man bortser från datorerna) kan man använda till mer gott än fabriker med slavarbete, tror jag. Tänk bara på hur viktig internet är för folkbildningen och för upplysningen i miljöfrågor mm.